

Arrest

nr. 133 051 van 12 november 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 10 november 2014 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 november 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2014 om 10u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 6 september 2003 een asielaanvraag in. Op 18 september 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis). Tegen deze beslissing dient verzoeker een dringend

beroep in bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 19 juli 2005 neemt de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie. Op 21 oktober 2010 trekt de Commissaris-generaal de beslissing van 19 juli 2005 in. Op 16 oktober 2010 verklaart de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep doelloos bij arrest nr. 53 261.

Op 31 juli 2012 stelt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de afstand van de asielprocedure vast, door verzoeker afgelegd op 12 juli 2012. Op 8 november 2013 vraagt verzoeker de heropening van het dossier. Op 23 december 2013 weigert de Commissaris-generaal de heropening van het dossier omdat de procedure, wat de bevoegdheid van de Commissaris-generaal betreft, is afgesloten.

Op 17 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 126 307 van 26 juni 2014 het beroep verwerpt.

Op 22 augustus 2014 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Op 22 september 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 oktober 2014.

Op 5 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoeker ter kennis gebracht op 6 november 2014. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27:

Krachtens artikel 27, §1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd. Krachtens artikel 27, §3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

Artikel 74/14, §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 18/09/2003, 21/10/2013, 13/10/2014).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeluid naar de grens in toepassing van de volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 11/09/2003 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het DVZ op 18/09/2003. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 5 dagen (bijlage 26bis van 18/09/2003) werd rechtstreeks betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij het CGVS ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 19/07/2005. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 16/12/2010 waarbij betrokkene vervolgens op 31/07/2012 afstand deed van zijn asielaanvraag. Dit werd hem dezelfde dag rechtstreeks betekend. Betrokkene kreeg op 21/10/2013 een bevel om het grondgebied (geldig 30 dagen) te verlaten betekend. Op 08/11/2013 vroeg betrokkene de heropening van zijn dossier aan. Dit werd hem op 23/12/2013 geweigerd.

Betrokkene heeft op 22/08/2014 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 22/09/2014. Deze beslissing is op 13/10/2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 7 dagen).

Betrokkene werd door de stad Aalst geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing."

Op 6 november 2014 wordt aan verzoeker tevens een inreisverbod ter kennis gebracht.

2. In de mate verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indient tegen het inreisverbod is de vordering onontvankelijk, nu er geen inreisverbod is gevoegd in bijlage van het verzoekschrift en het beroep gericht tegen het inreisverbod aldus niet is ingeschreven op de rol.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de uiterst dringende noodzakelijkheid

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. De huidige vordering werd ingediend binnen de vijf dagen na de kennisgeving van bestreden beslissing. Tevens staat het vast dat de verzoekende partij vastzit met het oog op verwijdering naar Vietnam. De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt niet betwist door de verwerende partij.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. De middelen

Verzoeker voert de schending aan van artikel 7, alinea 1, 3° en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM indien hij dient terug te keren.

3.3.2.2 Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn.

Verzoeker betwist *in casu* dat de motivering afdoende is.

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 7, lid 1, 1° van de vreemdelingenwet en met toepassing van artikel 27, §§1 en 3 en artikel 74/14, §3, 4° van de voormelde wet.

Artikel 7, lid 1, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Verzoeker verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoeker betwist dit niet, laat staan dat hij dit weerlegt.

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2 (...)

§ 3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Verzoeker betoogt dat de motivering in de bestreden beslissing onjuist is. Verzoeker wijst op de intrekking van de beslissing van 19 juli 2005 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 oktober 2010. Stellen dat het beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal definitief is verworpen is bijgevolg een verkeerde voorstelling van de feiten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft slechts vastgesteld in het arrest nr. 53 261 van 16 december 2010 dat het beroep doelloos is geworden door de intrekking van de beslissing. Evenmin is juist dat verzoeker geen beroep zou hebben ingediend tegen de andere bevelen. Verzoekers asielaanvraag is om technische redenen verworpen en is nooit ten gronde onderzocht. Bij een terugkeer wordt artikel 3 van het EVRM geschonden aangezien hij een doelwit vormt voor de autoriteiten in zijn land van herkomst. Zijn asielaanvraag is nooit ten gronde onderzocht.

Aan verzoeker werd een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht op 18 september 2003, op 21 oktober 2013 en op 13 oktober 2014. In weerwil van verzoekers betoog zijn er geen 'andere' hangende beroepen tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten ingediend en verzoeker toont dit ook niet aan. Bovendien heeft een beroep tegen een bevel om het grondgebied te verlaten geen schorsende werking en belet het de verwerende partij niet om opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Uit de bestreden beslissing blijkt, in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier dat verzoeker op 12 juli 2012 afstand heeft gedaan van zijn asielaanvraag. Op 31 juli 2012 stelde de Commissaris-generaal de afstand van de asielprocedure vast. Waar verzoeker betwist dat hij afstand zou hebben gedaan stelt de Raad vast dat verzoeker op 8 november 2013 een heropening van zijn dossier heeft aangevraagd dat werd geweigerd door de Commissaris-generaal op 23 december 2013. Verzoeker betoogt bijgevolg ten onrechte dat zijn asielaanvraag niet definitief zou zijn verworpen, nu de afstand van zijn asielaanvraag werd vastgesteld op 31 juli 2012.

Een schending van artikel 7 en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt *prima facie* niet aangetoond.

Verzoeker betoogt dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM indien hij dient terug te keren.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker maakt met zijn betoog dat hij een doelwit vormt voor de autoriteiten van zijn land van herkomst, niet aannemelijk dat hij een risico zou lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij toont niet met een begin van bewijs aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De uiteenzetting blijkt beperkt tot loutere beweringen die hij nalaat te staven aan de hand van concrete feitelijke elementen.

Prima facie wordt een schending van artikel 3 van het EVRM niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Verzoeker ontkent niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en toont geen risico aan te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Verzoeker toont bijgevolg *prima facie* geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Het eerste en tweede middel zijn niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op (datum in letters) door:

Mevr. N. MOONEN,

Rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. H. VAN GOETHEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

N. MOONEN